

Publicatieblad

van de Europese Unie

C 179

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

47e jaargang

10 juli 2004

Nummer	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Hof van Justitie	
	HOF VAN JUSTITIE	
2004/C 179/01	Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 mei 2004 in zaak C-285/02 (verzoek van het Verwaltungsgericht Minden om een prejudiciële beslissing): Edeltraud Elsner-Lakeberg tegen Land Nordrhein-Westfalen (Artikel 141 EG — Richtlijn 75/117/EEG — Nationale regeling waarbij fulltimeleraren en parttimeleraren zelfde aantal overuren moeten maken om recht op vergoeding te hebben — Indirecte discriminatie van parttimewerknemers)	1
2004/C 179/02	Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 27 mei 2004 in zaak C-398/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje (Niet-nakoming — Richtlijn 75/442/EEG — Milieu — Beheer van afvalstoffen)	1
2004/C 179/03	Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 mei 2004 in zaak C-68/03 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Staatssecretaris van Financiën tegen D. Lipjes (Zesde BTW richtlijn — Artikel 28 ter, E, lid 3 — Diensten van tussenpersonen — Plaats van verrichting van dienst)	2
2004/C 179/04	Zaak C-185/04: Verzoek van Länsrätten i Stockholms län van 20 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ulf Öberg en Stockholms läns allmänna försäkringskassa	2
2004/C 179/05	Zaak C-187/04: Beroep, op 22 april 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek	3
2004/C 179/06	Zaak C-189/04: Beroep, op 22 april 2004 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	3
2004/C 179/07	Zaak C-194/04: Verzoek van de rechtbank 's-Gravenhage, van 22 april 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Nederlandse Vereniging Diervoederindustrie Nevedi en Productschap Diervoeder	4
2004/C 179/08	Zaak C-195/04: Beroep, op 29 april 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland	4

NL

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 179/09	Zaak C-199/04: Beroep, op 4 mei 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk	4
2004/C 179/10	Zaak C-201/04: Verzoek van het Hof van beroep te Antwerpen, van 27 april 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Belgische Staat – Ministerie van Financiën en N.V. Molenbergnatie	5
2004/C 179/11	Zaak C-202/04: Verzoek van het Tribunale di Roma van 7 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Stefano Macrino en Claudia Capodarte, enerzijds en Roberto Meloni, anderzijds ...	6
2004/C 179/12	Zaak C-206/04 P: Hogere voorziening, op 10 mei 2004 ingesteld door Mülhens GmbH & Co. KG tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 3 maart 2004 in zaak T-355/02, Mülhens GmbH & Co. KG tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM), andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) Zirh International Corp.	6
2004/C 179/13	Zaak C-207/04: Verzoek van de Commissione tributaria provinciale di Novara van 26 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Paolo Vergani en Agenzia delle Entrate, Ufficio locale di Arona	6
2004/C 179/14	Zaak C-208/04: Verzoek van de Raad van State (België), XIIIe kamer, van 29 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Inter-Environnement Wallonie en Waalse Gewest	7
2004/C 179/15	Zaak C-209/04: Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Commissie van Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk	7
2004/C 179/16	Zaak C-211/04: Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	8
2004/C 179/17	Zaak C-212/04: Verzoek van het Monomeles Protodikeio Thessalonikis van 8 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Adeneler e.a. en Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG)	8
2004/C 179/18	Zaak C-218/04: Beroep, op 26 mei 2004 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	9
2004/C 179/19	Zaak C-221/04: Beroep, op 27 mei 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje	9
	GERECHT VAN EERSTE AANLEG	
2004/C 179/20	Zaak T-145/04: Beroep, op 16 april 2004 ingesteld door Elisabetta Righini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	10
2004/C 179/21	Zaak T-148/04: Beroep, op 26 april 2004 ingesteld door TQ3 Travel Solutions tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	10
2004/C 179/22	Zaak T-152/04: Beroep, op 26 april 2004 ingesteld door GRAFTECH INTERNATIONAL LTD. tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	11
2004/C 179/23	Zaak T-155/04: Beroep, op 23 april 2004 ingesteld door ALENIA MARCONI SYSTEMS S.p.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	11

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
2004/C 179/24	Zaak T-156/04: Beroep, op 27 april 2004 ingesteld door Electricité de France (EDF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	12
2004/C 179/25	Zaak T-159/04: Beroep, op 24 april 2004 ingesteld door Davide Rovetta tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	13
2004/C 179/26	Zaak T-165/04: Beroep, op 3 mei 2004 ingesteld door Hippocrate Vounakis tegen Commissie van Europese Gemeenschappen	13
2004/C 179/27	Zaak T-166/04: Beroep, op 13 mei 2004 ingesteld door Carmelo Morello tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	14
2004/C 179/28	Zaak T-169/04: Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Calliope SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt	14
2004/C 179/29	Zaak T-170/04: Beroep, op 18 mei 2004 ingesteld door FederDOC – Confederazione nazionale dei Consorzi volontari per la tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche tipiche dei vini italiani e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	15
2004/C 179/30	Zaak T-172/04: Beroep, op 17 mei 2004 ingesteld door Telefónica SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)	15
2004/C 179/31	Zaak T-173/04: Beroep, op 14 mei 2004 ingesteld door Jürgen Carius tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	16
2004/C 179/32	Zaak T-174/04: Beroep, op 6 mei 2004 ingesteld door Petrotub SA tegen Raad van Europese Unie.	16
2004/C 179/33	Zaak T-175/04: Beroep, op 7 mei 2004 ingesteld door Donal Gordon tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
2004/C 179/34	Zaak T-176/04: Beroep, op 13 mei 2004 ingesteld door Luigi Marcuccio tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	17
2004/C 179/35	Zaak T-182/04: Beroep, op 17 mei 2004 ingesteld door Daniel Van der Spree tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen	18
2004/C 179/36	Zaak T-201/04: Beroep, op 7 juni 2004 ingesteld door Microsoft Corporation tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen	18

II *Vorbereidende besluiten*

.....

III *Bekendmakingen*

2004/C 179/37	Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i> PB C 168 van 26.6.2004	20
---------------	--	----

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 27 mei 2004

in zaak C-285/02 (verzoek van het Verwaltungsgericht Minden om een prejudiciële beslissing): Edeltraud Elsner-Lakeberg tegen Land Nordrhein-Westfalen ⁽¹⁾

(Artikel 141 EG — Richtlijn 75/117/EEG — Nationale regeling waarbij fulltimeleraren en parttimeleraren zelfde aantal overuren moeten maken om recht op vergoeding te hebben — Indirecte discriminatie van parttimewerknemers)

(2004/C 179/01)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-285/02, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Verwaltungsgericht Minden (Duitsland), in het aldaar aanhangige geding tussen Edeltraud Elsner-Lakeberg en Land Nordrhein-Westfalen, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 141 EG en richtlijn 75/117/EEG van de Raad van 10 februari 1975 betreffende het nader tot elkaar brengen van de wetgevingen der lidstaten inzake de toepassing van het beginsel van gelijke beloning voor mannelijke en vrouwelijke werknemers (PB L 45, blz. 19), heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: P. Jann (rapporteur), kamerpresident, A. La Pergola, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta en K. Lenaerts, rechters, advocaat-generaal: F. G. Jacobs, griffier: R. Grass, op 27 mei 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

Artikel 141 EG en artikel 1 van richtlijn 75/117/EEG van de Raad van 10 februari 1975 betreffende het nader tot elkaar brengen van de wetgevingen der lidstaten inzake de toepassing van het beginsel van gelijke beloning voor mannelijke en vrouwelijke werknemers moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling volgens welke parttimeleraren — net als fulltimeleraren — geen enkele vergoeding voor overuren krijgen wanneer die overuren niet meer dan drie uur per kalendermaand bedragen, indien dit verschil in

behandeling een veel groter aantal vrouwelijke dan mannelijke werknemers treft, niet door een niet aan een bepaalde kunne gebonden doelstelling kan worden gerechtvaardigd of niet noodzakelijk is om de nagestreefde doelstelling te bereiken.

⁽¹⁾ PB C 247 van 12.10.2002.

ARREST VAN HET HOF

(Vierde kamer)

van 27 mei 2004

in zaak C-398/02: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Richtlijn 75/442/EEG — Milieu — Beheer van afvalstoffen)

(2004/C 179/02)

(Procestaal: Spaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-398/02, Commissie van de Europese Gemeenschappen (gemachtigden: G. Valero Jordana en M. Konstantinidis) tegen Koninkrijk Spanje (gemachtigde: L. Fraguas Gadea), betreffende een verzoek om vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de nodige maatregelen te treffen om met betrekking tot de stortplaats van La Bañeza (Spanje) de toepassing te verzekeren van de artikelen 4, 9 en 13 van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194, blz. 39), zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 (PB L 78, blz. 32), de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, heeft het Hof (Vierde kamer), samengesteld als volgt: J. N. Cunha Rodrigues (rapporteur), kamerpresident, J.-P. Puissochet en F. Macken, rechters, advocaat-generaal: L. A. Geelhoed, griffier: R. Grass, op 27 mei 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Door niet de nodige maatregelen te treffen om met betrekking tot de stortplaats van La Bañeza (Spanje) de toepassing te verzekeren van de artikelen 4, 9 en 13 van richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991, is het Koninkrijk Spanje de krachtens deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet nagekomen.
- 2) Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.

(¹) PB C 323 van 21.12.2002.

ARREST VAN HET HOF

(Eerste kamer)

van 27 mei 2004

in zaak C-68/03 (verzoek van de Hoge Raad der Nederlanden om een prejudiciële beslissing): Staatssecretaris van Financiën tegen D. Lipjes (¹)

(Zesde BTW richtlijn — Artikel 28 ter, E, lid 3 — Diensten van tussenpersonen — Plaats van verrichting van dienst)

(2004/C 179/03)

(Procestaal: Nederlands)

In zaak C-68/03, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de Hoge Raad der Nederlanden, in het aldaar aanhangige geding tussen Staatssecretaris van Financiën en D. Lipjes, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 28 ter van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1), in de versie van richtlijn 91/680/EEG van de Raad van 16 december 1991 tot aanvulling van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging, met het oog op de afschaffing van de fiscale grenzen, van richtlijn 77/388 (PB L 376, blz. 1), heeft het Hof (Eerste kamer), samengesteld als volgt: P. Jann (rapporteur), kamerpresident, A. Rosas, A. La Pergola, R. Silva de Lapuerta en K. Lenaerts, rechters, advocaat-generaal: D. Ruiz-Jarabo Colomer, griffier: R. Grass, op 27 mei 2004 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 28 ter, E, lid 3, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, in de versie van richtlijn 91/680/EEG van de Raad van 16 december 1991 tot aanvulling van het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde en tot wijziging, met het oog op de afschaffing van de fiscale grenzen, van richtlijn

77/388, moet niet aldus worden uitgelegd dat het slechts ziet op diensten van tussenpersonen waarbij de ontvanger van de dienst ter zake van de belasting over de toegevoegde waarde een belastingplichtige of een niet-belastingplichtige rechtspersoon is.

- 2) Wanneer een handeling van een tussenpersoon onder artikel 28 ter, E, lid 3, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, valt, dient voor de vaststelling van de plaats van verrichting van de handelingen die aan de basis liggen van de bemiddelingsprestaties, te worden aangeknoopt bij de bepalingen van artikel 28 ter, A en B, van deze richtlijn.

(¹) PB C 83 van 5.4.2003.

Verzoek van Länsrätten i Stockholms län van 20 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Ulf Öberg en Stockholms läns allmänna försäkringskassa

(Zaak C-185/04)

(2004/C 179/04)

Länsrätten i Stockholms län heeft bij beschikking van 20 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 22 april 2004, in het geding tussen Ulf Öberg en Stockholms läns allmänna försäkringskassa, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- i) Is het vereiste van nationaal recht, dat een ouder in de lidstaat woont en ten minste 240 dagen vóór de geboorte van het kind bij de ziekteverzekering is aangesloten om gerechtigd te zijn op ouderschapstoelage overeenkomstig zijn ziekteuitkering, verenigbaar met de artikelen 12, 17, lid 2, 18 en 39 EG, artikel 7, leden 1 en 2, van verordening nr. 1612/68 (¹) en met richtlijn nr. 96/34 (²) betreffende de door UNICE, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof?
- ii) Indien de eerste vraag bevestigend moet worden beantwoord, vereist het gemeenschapsrecht dan dat ter bepaling of de werknemer aan de naar nationaal recht vereiste wachttijd voor de verzekering voldoet, een tijdvak wordt meegeteld, waarin de werknemer onder het gemeenschappelijk stelsel van ziektekostenverzekering overeenkomstig het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen viel?

(¹) Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap (PB L 257, blz. 2)

(²) Richtlijn van de Raad van 3 juni 1996 (PB L 145, blz. 4).

Beroep, op 22 april 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-187/04)

(2004/C 179/05)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 april 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Wiedner en G. Bambara als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek de krachtens richtlijn 93/37/EEG⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, inzonderheid de artikelen 3, lid 1, en 11, leden 3, 6 en 7 daarvan, op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen doordat ANAS S.p.A. de bouw en het beheer van de autoweg „Valtrompia” aan de Società per l'autostrada Brescia-Verona-Padova p.a. heeft opgedragen bij wege van een rechtstreekse concessie in de vorm van een op 7 december 1999 gesloten overeenkomst waarvoor geen aankondiging was gepubliceerd, ofschoon niet was voldaan aan de voorwaarden daarvoor;
- de Italiaanse Republiek te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie is het verlenen door ANAS van de concessie voor de bouw en het beheer van de autoweg „Valtrompia” zonder een aankondiging daarvan te hebben gepubliceerd, in strijd met Richtlijn 93/37/EEG en inzonderheid met de artikelen 3, lid 1, en 11, leden 3, 6 en 7, daarvan.

Artikel 3 van de richtlijn bepaalt dat wanneer de aanbestedende diensten een concessieovereenkomst voor openbare werken sluiten, bepaalde voorschriften inzake bekendmaking op communautair niveau op deze overeenkomst van toepassing wanneer de waarde daarvan meer dan 5 000 000 euro bedraagt. Artikel 11, lid 3, van de richtlijn bepaalt met name dat de aanbestedende diensten die van concessies voor de uitvoering van openbare werken gebruik willen maken, hun voornemen hiertoe te kennen geven in een aankondiging die volgens lid 7 van dit artikel moet worden toegezonden aan het Bureau voor officiële publicaties der Europese Gemeenschappen.

Gelet op het feit dat de waarde van de overeenkomst voor de bouw en het beheer van de autoweg „Valtrompia” ongeveer 640 000 000 euro bedraagt, had dienaangaande zeker een aankondiging moeten worden gepubliceerd in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

⁽¹⁾ PB L 199 van 9.8.1993, blz. 54.

Beroep, op 22 april 2004 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-189/04)

(2004/C 179/06)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 22 april 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Helleense Republiek, vertegenwoordigd door P. Mylonopoulos, juridisch adviseur bij de afdeling Europees Gemeenschapsrecht van de Bijzondere Juridische Dienst van het Ministerie van Buitenlandse zaken, en V. Kyriazopoulos, assessor bij de Juridische Raad van de Staat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de ambassadeur van Griekenland, rue Marie Adelaïde 27.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- nietig te verklaren de handeling waarbij de Commissie van de Europese Gemeenschappen een bedrag van 565 656,80 euro (bijdrage van het Ministerie van Buitenlandse zaken van de Helleense Republiek aan de projecten tot gezamenlijke dekking van de kosten van de diplomatieke vertegenwoordigingen van de lidstaten van de Europese Unie te Abuja, Liberia) in mindering heeft gebracht op het totale compensatiebedrag van 1 653 298,54 euro voor het Regionaal Operationeel Programma voor Centraal-Griekenland;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Helleense Republiek betoogt, dat de Commissie niet naar behoren rekening heeft gehouden met het feit dat het Aanvullend Memorandum van Overeenstemming door haar niet is bekrachtigd, hetgeen wil zeggen dat de Helleense Republiek zich heeft teruggetrokken uit het project Abuja II.

Verweerster heeft ook onvoldoende rekening gehouden met het feit, dat de Helleense Republiek in wezen haar schulden uit de deelneming aan het project Abuja I erkent.

In die zin is er volgens de Helleense Republiek sprake van schending, door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, van de beginselen die de ontvangstverrichtingen, dus de raming, de betaalbaarstelling en de verificatie van de voordeelingen en ten slotte de inning door verrekening, beheersen.

Gelet op het voorgaande betoogt de Helleense Republiek, dat bij de vaststelling, door de Commissie, van de verrekeningshandeling ten laste van Griekenland, materieel-rechtelijke bepalingen, namelijk enerzijds verordening nr. 3342/02 en anderzijds artikel 15 van het oorspronkelijk Memorandum, zijn geschonden.

Verzoek van de rechtbank 's-Gravenhage, van 22 april 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Nederlandse Vereniging Diervoederindustrie Nevedi en Productschap Diervoeder

Zaak C-194/04

(2004/C 179/07)

De rechtbank 's-Gravenhage heeft, bij vonnis van 22 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 27 april 2004, in het geding tussen Nederlandse Vereniging Diervoederindustrie Nevedi en Productschap Diervoeder, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Zijn artikel 1, lid 1, sub b, van richtlijn 2002/2⁽¹⁾ en/of artikel 1, lid 4, van richtlijn 2002/2, voorzover dit artikel 5 quater, lid 2, sub a, van richtlijn 79/373 wijzigd door de opsomming van percentages voor te schrijven, nietig wegens:
 - a) het ontbreken van een rechtsgrondslag in artikel 152, lid 4, sub b, EG-Verdrag;
 - b) inbreuk op fundamentele rechten, zoals het eigendomsrecht en het recht op vrije beroepsuitoefening;
 - c) inbreuk op het evenredigheidsbeginsel?
- 2) Indien aan de voorwaarden is voldaan, waaronder een nationale rechter van een lidstaat bevoegd is om de tenuitvoerlegging van een betwiste handeling van de Gemeenschapsinstellingen op te schorten, in het bijzonder ook aan de voorwaarde dat de vraag betreffende de geldigheid van die betwiste handeling reeds door een nationale rechter van die lidstaat aan het Hof van Justitie is voorgelegd, zijn dan ook de bevoegde overheidsinstanties van de overige lidstaten bevoegd om, zonder rechterlijke tussenkomst, zelf tot opschorting van de betwiste handeling over te gaan, totdat het Hof van Justitie over de geldigheid van die handeling heeft beslist?

⁽¹⁾ PB L 63, van 6 maart 2002, blz. 23-25.

Beroep, op 29 april 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Republiek Finland

(Zaak C-195/04)

(2004/C 179/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 29 april 2004 beroep ingesteld tegen Republiek Finland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoor-

digd door K. Wiedner en M. Huttunen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

De Commissie concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat de Republiek Finland de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 28 EG doordat Senaatti-kiinteistö bij de aankoop van de uitrusting voor een industriële keuken fundamentele bepalingen van het EG-Verdrag heeft geschonden, met name het non-discriminatiebeginsel, dat de verplichting van transparantie inhoudt;
2. de Republiek Finland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Hoewel de richtlijnen inzake overheidsopdrachten niet van toepassing zijn op aankopen waarvan de waarde onder de drempel voor toepassing van die richtlijnen ligt, moet daarbij toch rekening worden gehouden met de fundamentele bepalingen van het EG-Verdrag, met name het non-discriminatiebeginsel, dat de verplichting van transparantie inhoudt.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat ofschoon bepaalde overeenkomsten inzake overheidsopdrachten buiten de werkingssfeer van de betrokken richtlijnen vallen, de aanbestedende diensten die de betrokken aankopen verrichten, toch rekening moeten houden met de fundamentele bepalingen van het Verdrag. Hoewel de gemeenschapswetgever heeft bepaald dat de gedetailleerde procedure van de richtlijnen inzake overheidsopdrachten niet behoeft te worden gevolgd bij opdrachten waarvan de waarde onder de in de richtlijnen gestelde drempels ligt, betekent dat niet dat de betrokken overeenkomsten buiten de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht vallen.

Uit de rechtspraak blijkt duidelijk dat de opdracht op adequate wijze moet worden gepubliceerd en dat deze verplichting van transparantie ook geldt voor opdrachten waarvan de geraamde waarde onder de drempel voor toepassing van de richtlijnen ligt.

Beroep, op 4 mei 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Verenigd Koninkrijk

(Zaak C-199/04)

(2004/C 179/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 4 mei 2004 beroep ingesteld tegen Verenigd Koninkrijk door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C.-F. Durand en F. Simonetti als gemachtigden, bijgestaan door A. Howard, barrister, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

1. vast te stellen dat het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland niet de maatregelen heeft genomen die nodig zijn om de volledige en juiste omzetting te verzekeren van de artikelen 2, 3, 4, 5, 6, 8 en 9 van richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 ⁽²⁾;
2. het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Dat het Verenigd Koninkrijk de nodige wetgeving tot omzetting van richtlijn 85/377 en de bij richtlijn 97/11 ingevoerde wijzigingen daarvan heeft vastgesteld, wordt niet betwist. Dit beroep heeft betrekking op de wijze waarop de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de desbetreffende bepalingen hebben uitgelegd en toegepast, waardoor de richtlijn, zowel in de gewijzigde als in de ongewijzigde versie, naar mening van de Commissie niet juist en volledig is omgezet.

Tot staving van haar beroep voert de Commissie in hoofdzaak twee middelen aan, namelijk:

- a) het gebruik door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk van de eigen nationale „material change of use”-test voor de goedkeuring van een aanvraag voor een bouwvergunning, samen met de enge uitlegging van het begrip „project”, leidt ertoe dat een aantal projecten en wijzigingen van bestaande projecten worden uitgesloten van de legitieme werkingssfeer van de richtlijn, zodat de milieueffectbeoordelingsprocedure niet wordt toegepast op deze projecten; en
- b) de regering van het Verenigd Koninkrijk heeft verzuimd het toezicht inzake ruimtelijke ordening en inzake milieuvervuiling op passende wijze te integreren teneinde te voldoen aan alle in de artikelen 3 en 8 neergelegde verplichtingen.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5 juli 1995, blz. 40.

⁽²⁾ PB L 73 van 14 maart 1997, blz. 5.

Verzoek van het Hof van beroep te Antwerpen, van 27 april 2004, om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Belgische Staat – Ministerie van Financiën en N.V. Molenbergnatie

(Zaak C-201/04)

(2004/C 179/10)

Het Hof van beroep te Antwerpen heeft, bij vonnis van 27 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 5 mei 2004, in het geding tussen Belgische Staat – Ministerie van Financiën en N.V. Molenbergnatie, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Zijn de artikelen 217 tot en met 232 van het Communautair Douanewetboek (Verordening (EEG) Nr. 2913/92 ⁽¹⁾ van

de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het Communautair Douanewetboek), zijnde de bepalingen van Hoofdstuk 3 (‘Invordering van het bedrag van de douaneschuld’) van Titel VII (‘Douaneschuld.’), het voormelde Hoofdstuk 3 bestaande uit een Afdeling I (‘Boeking en mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar - art. 217-221’) en een Afdeling 2 (‘Termijn en wijzen van betaling van het bedrag aan rechten - art. 222-232’), van toepassing op de invordering van een douaneschuld die is ontstaan vóór 1 januari 1994 doch waarvan de invordering niet is aangevat of opgestart vóór 1 januari 1994?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet dan de in artikel 221 van het Communautair Douanewetboek voorgeschreven mededeling steeds geschieden na de boeking van het bedrag van rechten, of, met andere woorden, moet dan de in artikel 221 van het Communautair Douanewetboek voorgeschreven mededeling steeds door de boeking van het bedrag van de rechten worden voorafgegaan?
3. Leidt een laattijdige mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar, zijnde een mededeling die wordt verricht na het verstrijken van de in de oorspronkelijke versie van het artikel 221.3 van het Communautair Douanewetboek (geldend vóór de vervanging [met ingang van 19 december 2000] bij artikel 1.17 van de Verordening (EG) Nr. 2700/2000 van het Europees Parlement en van de Raad van 16 november 2000) gestipuleerde driejarige termijn terwijl de douaneautoriteiten wel degelijk in staat waren het juiste bedrag van de wettelijk verschuldigde rechten vast te stellen binnen diezelfde driejarige termijn, tot de onmogelijkheid om de invordering van de desbetreffende douaneschuld verder te zetten dan wel tot het tenietgaan van de desbetreffende douaneschuld of tol enig ander rechtsgevolg?
4. Dienen de lidstaten de wijze te bepalen waarop de in artikel 211 van het Communautair Douanewetboek voorgeschreven mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar dient te geschieden?

Indien de voorgaande vraag bevestigend wordt beantwoord, kan de lidstaat die heeft nagelaten om te bepalen waarop de in artikel 221 van het Communautair Douanewetboek voorgeschreven mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar dient te geschieden, voorhouden dat om het even welk document waarin het bedrag van de rechten is vermeld en dat (na de boeking) aan de schuldenaar wordt ter kennis gebracht, zou gelden als de in artikel 221 van het Communautair Douanewetboek voorgeschreven mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar, zelfs indien het voormelde document op geen enkele manier verwijst naar het artikel 221 van het Communautair Douanewetboek of vermeldt dat het een mededeling van het bedrag van de rechten aan de schuldenaar betreft?

⁽¹⁾ PB L 302 van 19 oktober 1992, blz. 1 – 50.

Verzoek van het Tribunale di Roma van 7 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Stefano Macrino en Claudia Capodarte, enerzijds en Roberto Meloni, anderzijds

(Zaak C-202/04)

(2004/C 179/11)

Het Tribunale di Roma heeft bij beschikking van 7 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 6 mei 2004, in het geding tussen Stefano Macrino en Claudia Capodarte en Roberto Meloni, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Verzetten de artikelen 5 en 85 EG Verdrag (thans artikelen 10 EG en 81 EG) zich ertegen dat een lidstaat een wettelijke of bestuursrechtelijke maatregel vaststelt, waarbij op basis van een ontwerp van een beroepsorganisatie van advocaten een tariefregeling met minimum en maximumbedragen voor de honoraria van de beroepsgenoten wordt goedgekeurd met betrekking tot dienstverrichtingen bestaande in (zogenoemde buitengerechtelijke) werkzaamheden die niet zijn voorbehouden aan de leden van de beroepsorganisatie van advocaten, maar door eenieder kunnen worden verricht?”

Hogere voorziening, op 10 mei 2004 ingesteld door Mühlens GmbH & Co. KG tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 3 maart 2004 in zaak T-355/02, Mühlens GmbH & Co. KG tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM), andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) Zirh International Corp.

(Zaak C-206/04 P)

(2004/C 179/12)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 10 mei 2004 hogere voorziening ingesteld door Mühlens GmbH & Co. KG, te Keulen (Duitsland), vertegenwoordigd door T. Schulte-Beckhausen, advocaat, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Vierde kamer) van 3 maart 2004 in zaak T-355/02⁽¹⁾, Mühlens GmbH & Co. KG tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM), andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) Zirh International Corp.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 3 maart 2004 (zaak T-355/02) alsmede de beslissing van de tweede kamer van beroep van verweerder en geïntimeerde van 1 oktober 2002 (zaak R-657/2001-2) te vernietigen;
2. verweerder en geïntimeerde te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante stelt dat, gelet op de soortgelijkheid van de betrokken waren en diensten en de auditieve overeenstemming tussen de conflicterende merken, het Gerecht van eerste aanleg had moeten concluderen dat er een gevaar van verwarring in de zin van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94⁽²⁾ bestaat tussen de conflicterende merken.

Om deze reden betoogt rekwirante dat het Gerecht van eerste aanleg de vereisten van artikel 8, lid 1, sub b, verkeerd heeft uitgelegd en dat het bestreden arrest moet worden vernietigd.

⁽¹⁾ PB C 70, 22.03.2003, blz. 23.

⁽²⁾ van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1), zoals gewijzigd.

Verzoek van de Commissione tributaria provinciale di Novara van 26 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Paolo Vergani en Agenzia delle Entrate, Ufficio locale di Arona

(Zaak C-207/04)

(2004/C 179/13)

De Commissione tributaria provinciale di Novara heeft bij beschikking van 26 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 10 mei 2004, in het geding tussen Paolo Vergani en Agenzia delle Entrate, Ufficio locale di Arona, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Vormt artikel 17, lid 4 bis, van DPR nr. 917/86, dat in gelijke omstandigheden het voordeel van de halvering van het percentage op basis waarvan de belastingheffing op de vertrekpremie en de betalingen bij de beëindiging van de arbeidsverhouding wordt berekend, toekent aan vrouwelijke werknemers van meer dan 50 jaar en aan mannelijke werknemers van meer dan 55 jaar, een schending van artikel 141 EG (voorheen artikel 119 EG-Verdrag) en richtlijn nr. 76/207/EEG⁽¹⁾, is het met deze bepalingen in strijd of creëert het op gelijk welke wijze door die bepalingen verboden omstandigheden waarin mannen en vrouwen verschillend worden behandeld?”

⁽¹⁾ PB L 39 van 14.02.1976, blz. 40.

Verzoek van de Raad van State (België), XIIIe kamer, van 29 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Inter-Environnement Wallonie en Waalse Gewest

(Zaak C-208/04)

(2004/C 179/14)

De Raad van State (België), XIIIe kamer, heeft bij beschikking van 29 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 11 mei 2004, in het geding tussen Inter-Environnement Wallonie en Waalse Gewest, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

„Moet artikel 1, sub a, van richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/156/EEG van 18 maart 1991 ⁽²⁾, aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten is toegestaan door middel van een rechtsnorm een categorie van stoffen te creëren die noch tot de categorie van afvalstoffen, noch tot de categorie van producten behoren, en toch hetzij onder de definitie van afvalstoffen van artikel 1, sub a, voornoemd kunnen vallen, hetzij stoffen of voorwerpen kunnen bevatten die onder die definitie van afvalstoffen kunnen vallen?”

⁽¹⁾ Richtlijn 75/442/EEG van de Raad van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen (PB L 194 van 25.07.1975, blz. 39).

⁽²⁾ Richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 tot wijziging van Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen (PB L 78 van 26.03.1991, blz. 32).

Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Commissie van Europese Gemeenschappen tegen Republiek Oostenrijk

(Zaak C-209/04)

(2004/C 179/15)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 mei 2004 beroep ingesteld tegen de Republiek Oostenrijk door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Michel van Beek en Bernard Schima als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Oostenrijkse Republiek de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 4, leden 1 en 2, van richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand ⁽¹⁾ (hierna: „Vogelrichtlijn”) en artikel 6, lid 4, juncto artikel 7 van richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽²⁾ (hierna, in aansluiting op de begrippen „Fauna-Flora-Habitat”: „FFH-richtlijn”), doordat zij

— de deelgebieden „Soren” en „Gleggen-Köblern” die naar wetenschappelijke criteria samen met de aangewezen

speciale beschermingszone „Lauteracher Ried” tot de naar aantal en oppervlakte meest geschikte gebieden volgens artikel 4, leden 1 en 2, van de Vogelrichtlijn behoren, niet in deze speciale beschermingszone heeft opgenomen; en

— bij de verlening van toestemming voor de geplande aanleg van de autosnelweg Bodensee S 18 de vereisten die overeenkomstig artikel 6, lid 4, van de FFH-richtlijn gelden ingeval het plan ondanks negatieve conclusies van de beoordeling van de gevolgen voor het gebied toch wordt gerealiseerd, niet naar behoren en niet volledig in acht heeft genomen.

2. te verstaan dat de Oostenrijkse Republiek in de kosten wordt verwezen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Oostenrijkse Republiek heeft de Commissie ervan in kennis gesteld, dat zij het gebied „Lauteracher Ried” in Vorarlberg als speciale beschermingszone (SBZ) heeft aangewezen. Dit gebied is een belangrijke broedplaats voor de in bijlage I bij de Vogelrichtlijn genoemde vogelsoort kwartelkoning (*crex crex*) en een belangrijke broed-, rust- en doortrekplaats voor een reeks andere trekvogelsoorten in Vorarlberg.

De Commissie acht de huidige grenzen van de SBZ Lauteracher Ried vanuit ornithologisch oogpunt onbegrijpelijk; indien de gebiedsdelen „Soren” en „Gleggen-Köblern” daarin niet worden opgenomen, zijn deze grenzen vanuit wetenschappelijk oogpunt niet geschikt om een langdurige instandhouding van de bedreigde vogelsoorten te verzekeren. Hieruit volgt dat de Oostenrijkse Republiek de vereisten van artikel 4, leden 1 en 2, van de Vogelrichtlijn niet in acht heeft genomen.

Voorts zijn de uit artikel 6, lid 4, juncto artikel 7 FFH-richtlijn voortvloeiende verplichtingen in verband met de geplande aanleg van de autosnelweg Bodensee S 18 op het gebied van de voor het gebied Lauteracher Ried geldende beschermingseisen niet nagekomen. De toetsing aan de natuurbeschermingscriteria, die tot een negatieve conclusie ten aanzien van de gevolgen van de geplande aanleg van de autosnelweg voor de doelstellingen van bescherming en instandhouding van de vogelsoorten in het Lauteracher Ried had geleid, lijkt weliswaar in grote lijnen overeen te komen met de beoordeling van de gevolgen overeenkomstig artikel 6, lid 3, van de FFH-richtlijn, doch de nadere handelwijze die artikel 6, lid 4, voorschrijft indien de beoordeling tot negatieve conclusies leidt, is achterwege gebleven: de lidstaat is in gebreke gebleven met betrekking tot het zoeken naar alternatieve oplossingen en het nemen van compenserende maatregelen.

⁽¹⁾ PB L 103, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 206, blz. 7.

Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Italiaanse Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-211/04)

(2004/C 179/16)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 12 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Italiaanse Republiek, vertegenwoordigd door I. M. Braguglia als gemachtigde, bijgestaan door M. Fiorilli, Avvocato dello Stato.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

— nietig te verklaren verordening (EG) nr. 316/2004 ⁽¹⁾ van de Commissie van 20 februari 2004 houdende wijziging van verordening (EG) nr. 753/2002 ⁽²⁾ tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1493/1999 ⁽³⁾ van de Raad wat betreft de omschrijving, de aanduiding, de aanbiedingsvorm en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten, in het bijzonder wat de wijzigingen van de artikelen 24, 36 en 37 van voornoemde verordening nr. 753/2002 betreft, die betrekking hebben op de bescherming van de traditionele aanduidingen.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens verzoekster vertoont de verordening houdende wijziging van verordening nr. 753/2002 de volgende gebreken:

- zij is op onregelmatige wijze tot stand gekomen, aangezien de procedurevoorschriften en de regels ter waarborging van een werkelijke tegenspraak niet zijn nagekomen;
- de belangen van de producenten uit de lidstaten zijn niet afgewogen tegen die van de producenten uit derde landen;
- de Commissie was onbevoegd en heeft de voorschriften van de Raad geschonden;
- artikel 24, lid 3, van de overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendomsrechten (TRIPS) is geschonden.

⁽¹⁾ PB L 55 van 24 februari 2004, blz. 16.

⁽²⁾ PB L 118 van 4 mei 2002, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 179 van 14 juli 1999, blz. 1.

Verzoek van het Monomeles Protodikeio Thessalonikis van 8 april 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen K. Adeneler e.a. en Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG)

(Zaak C-212/04)

(2004/C 179/17)

Het Monomeles Protodikeio Thessalonikis heeft bij beschikking van 8 april 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 mei 2004, in het geding tussen K. Adeneler e.a. en Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG), het Hof van Justitie van de

Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Moet de nationale rechter zijn nationale recht – zoveel mogelijk – uitleggen in overeenstemming met een richtlijn die te laat in zijn nationale recht is omgezet a) vanaf de inwerkingtreding van de richtlijn, b) vanaf het tijdstip waarop de termijn voor omzetting in nationaal recht is verstreken, of c) vanaf de inwerkingtreding van de nationale omzettingsmaatregel?
- 2) Moet clause 5, lid 1, sub a, van de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die een integrerend onderdeel vormt van richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 (PB L 175, blz. 43), aldus worden uitgelegd dat als objectieve reden voor de herhaalde vernieuwing of de sluiting van opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd niet alleen redenen in verband met de aard, de soort of het karakter van het werk of andere soortgelijke redenen kunnen worden aanvaard, maar ook het enkele feit dat de sluiting van overeenkomsten voor bepaalde tijd wordt opgelegd door wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen?
- 3) Kan clause 5, leden 1 en 2, van de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die een integrerend onderdeel vormt van richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 (PB L 175, blz. 43), aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan nationale bepalingen volgens welke arbeidsovereenkomsten of -verhoudingen voor bepaalde tijd slechts kunnen worden geacht voor onbepaalde tijd te zijn aangegaan indien de tussenperiode niet meer dan 20 werkdagen bedraagt en derhalve het door die bepalingen ingevoerde vermoeden ten gunste van de werknemer volgens hetwelk opeenvolgende arbeidsovereenkomsten of -verhoudingen voor bepaalde tijd worden geacht voor onbepaalde tijd te zijn aangegaan, op de hiervoor uiteengezette voorwaarde berust?
- 4) Is het bij de nationale regeling van artikel 21 van wet 2190/1994 gestelde verbod om opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die weliswaar worden gesloten als overeenkomsten voor bepaalde tijd voor het dekken van uitzonderlijke of seizoensgeboden behoeften van de werkgever, maar eigenlijk voor het dekken van permanente en blijvende behoeften, om te zetten in een overeenkomst voor onbepaalde tijd in overeenstemming met het beginsel van het nuttig effect van het gemeenschapsrecht en met het doel van clause 5, leden 1 en 2, juncto clause 1 van de door het EVV, de UNICE en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die een integrerend onderdeel vormt van richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 (PB L 175, blz. 43)?

Beroep, op 26 mei 2004 ingesteld door Helleense Republiek tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen**(Zaak C-218/04)**

(2004/C 179/18)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 26 mei 2004 beroep ingesteld door Helleense Republiek, vertegenwoordigd door Vasileios Kontolaimos, juridisch adviseur, en Ioannis Chalkias, assistent juridisch adviseur bij het bijzonder bureau gemeenschapsrecht van de juridische dienst van de staat bij het ministerie van Landbouw, en Sofia Chala, assistent juridisch adviseur bij de bijzondere juridische dienst van de afdeling Europees recht van het ministerie van Buitenlandse Zaken, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij de ambassadeur van Griekenland, 27, rue Marie-Adélaïde, tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- beschikking C(2004) 1070 def. van de Commissie van 30 maart 2004 tot terugvordering van 710 341 euro die de EU heeft betaald als bijdrage in de kosten in verband met de opstelling van het communautaire wijnbouwkadaster nietig te verklaren;
- de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Schending van het recht.
2. Misbruik van bevoegdheid.
3. De beschikking van de Commissie tot terugvordering van het toegekende bedrag druist in tegen het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van samenwerking tussen de Commissie en de lidstaten.

Beroep, op 27 mei 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje**(Zaak C-221/04)**

(2004/C 179/19)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 mei 2004 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk Spanje

door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. van Beek en G. Valero Jordana als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Hof behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door de autoriteiten van Castilië en Leon het plaatsen van strikken toe te staan op bepaalde privé-jachtterreinen, de krachtens artikel 12, lid 1, van en bijlage VI bij richtlijn 92/43/EEG van de Raad ⁽¹⁾ van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk Spanje te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De vergunningen die door de autoriteiten van Castilië en Leon zijn verleend voor de vossenjacht met strikken zijn om twee redenen in strijd met artikel 12, lid 1, van en bijlage VI bij richtlijn 92/43/EEG.

In de eerste plaats is het gebruik van strikken toegestaan in de gebieden van Aldeanueva de la Sierra en Mediana de Voltoya, hetgeen leidt tot de doelbewuste jacht op of verstoring van de lutra lutra (otter), een in bijlage IV bij de richtlijn opgenomen diersoort van communautair belang, die speciale bescherming vereist. De Spaanse autoriteiten zelf hebben erkend dat de otter in genoemde gebieden voorkomt.

In de tweede plaats is de strik een niet-selectieve jachtmethode, gezien het feit dat ieder dier, ongeacht welk men wil vangen (in casu de vos) vast kan blijven zitten. Het argument van de Spaanse autoriteiten dat de vergunningen een clause bevatten die ertoe verplicht andere soorten te bevrijden, betekent niet dat de vallen selectief zijn aangezien de gevangen dieren gewoonlijk verwondingen zullen oplopen en zelfs amputaties zullen ondergaan bij hun pogingen zich van de strikken te bevrijden.

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

GERECHT VAN EERSTE AANLEG

Beroep, op 16 april 2004 ingesteld door Elisabetta Righini tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-145/04)

(2004/C 179/20)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 16 april 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Elisabetta Righini, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door Eric Boigelot, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de haar op 27 mei 2003 en op 30 juni 2003 ter kennis gebrachte besluiten van de Commissie om verzoekster bij de indiensttreding in te delen in rang A7-3, in de hoedanigheid van tijdelijk functionaris dan wel als ambtenaar op proef;
- verweerster overeenkomstig artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de Procesvoering van het Gerecht te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verweerster komt op tegen haar indeling in rang A7, salaristrap 3, bij haar aanstelling tot ambtenaar op proef op 21 mei 2003.

Tot staving van haar vordering voert zij het volgende aan:

- schending van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- schending van het besluit van de Commissie van 1 september 1983, zoals gewijzigd op 7 februari 1996, houdende precisering van de criteria die van toepassing zijn op de aanstelling in rang en de indeling in salaristrap bij de aanwerving van tijdelijke functionarissen en ambtenaren;
- miskenning van een aantal algemene rechtsbeginselen, zoals het beginsel van gelijke behandeling, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen die het TABG verplichten enkel beslissingen te nemen op basis van afdoende motivering, zonder gebreken wegens een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoekster beklemtoont dat zowel haar uitzonderlijke kwalificaties als de vacante functie, waarvoor de aanwerving van een bijzonder gekwalificeerde ambtenaar was vereist, haar indeling in rang A6 rechtvaardigden.

Beroep, op 26 april 2004 ingesteld door TQ3 Travel Solutions tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-148/04)

(2004/C 179/21)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 26 april 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door TQ3 Travel Solutions, gevestigd te Mechelen (België), vertegenwoordigd door Rusen Ergec en Kim Möric, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 24 februari 2004 waarbij aan verzoekster is meegedeeld dat haar offerte met betrekking tot perceel 1 (Brussel) van aanbesteding nr. ADMIN/D1/PR/2003/131 is afgewezen, nietig te verklaren;
- de beschikking van de Commissie waarvan verzoekster bij brief van de Commissie van 16 maart 2004 in kennis is gesteld en waarbij perceel 1 aan de vennootschap Carlson Wagonlit Travels is gegund, nietig te verklaren;
- te verklaren dat de onwettige handeling van de Commissie een onrechtmatige daad vormt op grond waarvan zij tegenover verzoekster aansprakelijk kan worden gesteld;
- de zaak naar de Commissie te verwijzen voor de beoordeling van de geleden schade;
- de Commissie in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

In het kader van de niet-openbare aanbesteding van 20 oktober 2003 betreffende „Diensten van Reisbureaus” (⁽¹⁾) en de aanbestedingsprocedure heeft de Commissie beslist om de opdracht niet aan verzoekster, maar aan de vennootschap Carlson Wagonlit Tours te gunnen.

Verzoekster voert tegen deze beschikkingen tweemaal dezelfde middelen aan, die zijn gebaseerd op de kennelijk onjuiste beoordeling van de offertes door de Commissie.

Met zijn eerste middel betoogt verzoekster dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door de offerte van de vennootschap Carlson Wagonlit Travels niet als abnormaal laag aan te merken; verder stelt zij dat de beschikkingen onwettig zijn aangezien de Commissie niet heeft voldaan aan de in artikel 146, lid 4, van verordening (EG) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 (⁽²⁾) opgelegde verplichting om de nodige toelichting te vragen over de samenstelling van de offerte.

Met het tweede middel stelt verzoekster dat de Commissie zich bij de beoordeling van de kwalitatieve waarde van de offertes kennelijk heeft vergist, door de offerte van Carlson Wagonlit Travels de hoogste score te geven voor de kwaliteit van de aangeboden diensten, terwijl deze offerte geen toereikende kwaliteit voor de betrokken diensten kon waarborgen.

(¹) Opdracht nr. ADMIN/D1/PR/2003/131 (PB S 143).

(²) Verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad houdende het financieel reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB L 357, blz. 1).

Beroep, op 26 april 2004 ingesteld door GRAFTECH INTERNATIONAL LTD. tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-152/04)

(2004/C 179/22)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 26 april 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door GRAFTECH INTERNATIONAL LTD., Wilmington, Delaware, USA, vertegenwoordigd door K. P. E. Lasok QC en Brian Hartnett Barristers, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beschikking nietig te verklaren;
- subsidiair, de bestreden beschikking in de uitoefening van zijn volledige rechtsmacht zodanig te wijzigen dat het rentepercentage van 8,04 % slechts vanaf 30 september 2003 moet worden betaald, dan wel het rentepercentage te verlagen;
- de Commissie te verwijzen in verzoeksters kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Deze zaak betreft een beschikking van de Commissie, vervat in een brief van 17 februari 2004, waarbij zij verzoekster over een door haar bij beschikking van 18 juli 2001 (¹) opgelegde boete een rentepercentage van 8,04 % in plaats van 6,04 % oplegde.

Tot staving van haar beroep stelt verzoekster dat de Commissie onrechtmatig heeft gehandeld door te trachten, het hoogste van de twee mogelijke rentepercentages op te leggen. Haars inziens werd de vertraging bij de betaling van de geldboete of het stellen van een toereikende financiële waarborg daarvoor veroorzaakt door de erkenning, door de Commissie, dat verzoekster de boete niet kon betalen en de pogingen van beide partijen om het eens te worden over de vorm van een toereikende financiële waarborg. Gelet op haar beslissing om beroep

in te stellen tegen de oplegging van de geldboete en de aard en de inhoud van de te goeder trouw gevoerde onderhandelingen stelt verzoekster, dat zij niet als een in verzuim zijnde partij moet worden behandeld.

Voorts stelt verzoekster dat de Commissie in strijd heeft gehandeld met artikel 86, lid 5, van verordening nr. 2342/2002 (²).

Ook was er bij haar door de gedraging van de Commissie een gewettigd vertrouwen gewekt, dat een rentepercentage van 6,04 % zou worden opgelegd.

Bovendien is het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, omdat de Commissie het niet eens kon worden over een geschikte vorm van een financiële waarborg. Evenmin heeft zij duidelijk aangegeven dat gedurende de onderhandelingsperiode het hogere rentepercentage zou worden geheven.

Ten slotte stelt verzoekster dat de bestreden beschikking onevenredig is. De toepassing van de verdragingsrentevoet vindt haar rechtvaardiging in het ontmoedigen van verdragingsmanoeuvres en niet in het afstraffen van te goeder trouw gevoerde onderhandelingen die de Commissie bereidwillig is aangegaan en in haar eigen tempo heeft voortgezet.

(¹) 2002/271/EG: beschikking van de Commissie van 18 juli 2001 in een procedure op grond van artikel 81 van het EG-Verdrag en artikel 53 van de EER-overeenkomst - Zaak COMP/E-1/36.490 - Grafielektroden (PB 2002, L 100, blz. 1)

(²) Verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften van Verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad van 25 juni 2002 houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB L 357, blz. 1)

Beroep, op 23 april 2004 ingesteld door ALENIA MARCONI SYSTEMS S.p.A. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-155/04)

(2004/C 179/23)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 23 april 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door ALENIA MARCONI SYSTEMS S.p.A., vertegenwoordigd door F. Sciaudone, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de Commissie te gelasten aan het Gerecht alle stukken over te leggen waarover haar diensten beschikken inzake de door verzoekster ingediende klacht;
- de bestreden beschikking nietig te verklaren en/of te wijzigen;

- alle andere door het Gerecht opportuun te achten maatregelen te treffen om te bereiken dat de Commissie haar verplichtingen ingevolge artikel 233 EG nakomt, en in het bijzonder dat zij een nieuw onderzoek naar de op 27 oktober 1997 ingediende klacht open;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de bestreden beschikking is de klacht die op 27 oktober 1987 ingevolge artikel 3 van verordening nr. 17/62 was ingediend door het toenmalige Alenia Difesa, een onderdeel van FINMECCANICA S.p.A., afgewezen op grond dat niet was voldaan aan de voorwaarden voor toepasselijkheid van de communautaire mededingingsbepalingen op EUROCONTROL en er niet voldoende bewijzen waren voor het in de klacht genoemde misbruik. Verzoekster had in het bijzonder geklaagd over misbruik van machtspositie door EUROCONTROL en de mededingingsversturende effecten bij de wijze van beheer van de contracten voor de ontwikkeling van prototypen, van de intellectuele eigendomsrechten (IPR's), onder verwijzing naar de contracten voor de levering van materiaal voor Air Traffic Management, alsook bij de verlening van assistentie aan de nationale overheden.

De beschikking wordt allereerst aangevochten wegens schending van artikel 82 EG-Verdrag, en wel in het bijzonder omdat zij weliswaar in beginsel de toepasselijkheid van artikel 82 op EUROCONTROL erkent, maar deze in casu niet relevant acht omdat de activiteiten van deze organisatie op het gebied van normalisatie en assistentie aan de nationale overheden geen economisch karakter zouden hebben.

Naast vorengenoemde schending is de beschikking onrechtmatig omdat de Commissie:

- a) niet ten gronde is ingegaan op de stelling dat de in de klacht genoemde gedragingen inzake de activiteiten van normalisatie, reglementering en validering, alsook de assistentie aan de nationale overheden het karakter van misbruik hadden;
- b) door in wezen, zij het summier, goedkeuring te geven aan het gedrag van EUROCONTROL met betrekking tot de activiteiten van aankoop van prototypen en het beheer van de bijbehorende intellectuele eigendomsrechten, heeft uitgesloten dat deze het karakter van misbruik hebben in de zin van artikel 82 EG-Verdrag.

Ten slotte is de bestreden beschikking onrechtmatig wegens het geheel ontbreken van een adequate motivering dat bepaalde activiteiten van EUROCONTROL geen economisch karakter hebben en dat EUROCONTROL geen gedragingen heeft gepleegd die misbruik in de zin van artikel 82 EG-Verdrag vormen.

Beroep, op 27 april 2004 ingesteld door Electricité de France (EDF) tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-156/04)

(2004/C 179/24)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 april 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Electricité de France (EDF), gevestigd te Parijs (Frankrijk), vertegenwoordigd door Michel Debroux, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren de artikelen 3 en 4 van beschikking C(2003)4637 def. van de Commissie van 16 december 2003 betreffende de door Frankrijk aan verzoekster en de elektriciteits- en gasindustrie toegekende staatssteunmaatregelen in de vorm van boekhoudkundige en fiscale maatregelen die in 1997 bij een boekhoudkundige herstructurering van EDF werden vastgesteld;
- subsidiair, de artikelen 3 en 4 van de bestreden beschikking nietig te verklaren voorzover het bedrag dat EDF moet terugbetalen veel te hoog is;
- De Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Volgens de Commissie in de bestreden beschikking is het feit dat verzoekster geen vennootschapsbelasting betaalde toen haar belastingvrije voorzieningen voor de vernieuwing van haar hoogspanningsnet als kapitaalbrengen werden heringedeeld, een met de gemeenschappelijke markt onverenigbare staatssteunmaatregel.

Tot staving van haar beroep voert verzoekster in de eerste plaats schending van wezenlijke vormvoorschriften aan. Zij stelt dat de Commissie de rechten van de verdediging heeft geschonden door haar standpunt te wijzigen tussen het tijdstip waarop zij besloot de procedure te openen en het tijdstip van vaststelling van de bestreden beschikking, zonder dat verzoekster opmerkingen kon maken.

Vervolgens stelt verzoekster dat de betwiste maatregelen moeten worden beschouwd als een rechtmatige verrichting voor haar herkapitalisatie. Door dit argument niet te beantwoorden, heeft de Commissie haar motiveringsplicht geschonden en blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van het begrip staatssteunmaatregel. In hetzelfde middel stelt verzoekster eveneens dat de betwiste maatregelen het handelsverkeer tussen lidstaten niet ongunstig hebben beïnvloed, en dat zij derhalve niet als staatssteunmaatregel kunnen worden aangemerkt.

Ten slotte stelt verzoekster tot staving van haar subsidiaire vordering dat bij de bestreden beschikking een terugbetalingsbedrag is opgelegd dat hoger is dan het eventueel als verschuldigd te beschouwen bedrag.

Beroep, op 24 april 2004 ingesteld door Davide Rovetta tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-159/04)

(2004/C 179/25)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 april 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Davide Rovetta, vertegenwoordigd door Maurizio Gambardella, avvocato.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van 14 mei 2003 houdende indeling van verzoeker in de rang B5/3 en afwijzing van zijn verzoek D/77/03 om hem in de rang B4 in te delen,
- nietig te verklaren het in het antwoord op klacht R/563/03 vervatte besluit houdende afwijzing van het verzoek om toegang te verkrijgen tot de handelingen van het paritair indelingscomité,
- de vergoeding van de morele schade die verzoeker door het bestreden besluit heeft geleden vast te stellen op het symbolische bedrag van 1 euro,
- de Commissie te veroordelen tot betaling, met terugwerkende kracht tot de datum van zijn indiensttreding, van het bedrag dat verzoeker zou toekomen indien hij in de rang B4 was ingedeeld, waarbij de salaristrap door het tot aanstelling bevoegd gezag moet worden vastgesteld,
- de Commissie te verwijzen in de kosten van deze procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Davide Rovetta, ambtenaar bij het directoraat-generaal Belastingen en douane-unie, verzocht het tot aanstelling bevoegd gezag na beëindiging van zijn proeftijd om krachtens artikel 31 van het Statuut te worden aangesteld in een hogere rang van de loopbaan, dat wil zeggen in de rang B4. In zijn verzoek merkte hij op dat hij ook was aangenomen om de functie van jurist uit te oefenen bij het Directoraat-generaal belastingen en douane-unie, eenheid A3 „Juridische zaken en toezicht op de toepassing van de communautaire bepalingen”.

Na een negatief antwoord van het tot aanstelling bevoegd gezag te hebben ontvangen en in de rang B5/3 te zijn aangesteld, diende hij uit hoofde van artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht tegen dit besluit in, waarop een uitdrukkelijk besluit tot afwijzing volgde.

In zijn bij het Gerecht ingesteld beroep concludeert verzoeker tot nietigverklaring van dit afwijzende besluit en van het voorgaande indelingsbesluit alsmede van het besluit om hem niet de gevraagde toegang tot de handelingen van het paritair indelingscomité te verlenen.

Verzoeker stelt dat deze besluiten in strijd zijn met de artikelen 25 en 31 van het Statuut en met de rechtspraak van het Hof en

het Gerecht ter zake. Voorts zijn zij genomen in strijd met wezenlijke vormvoorschriften, ontoereikend gemotiveerd en bevatten zij een kennelijke beoordelingsfout. Bovendien is het basisindelingsbesluit van 1983, zoals gewijzigd bij het besluit van 7 februari 1996, in deze zaak niet toegepast.

Ten slotte stelt verzoeker dat het systeem van delegatie van de bevoegdheden van het tot aanstelling bevoegd gezag door het college, in het kader van de indeling, wegens schending van de beginselen van evenredigheid, transparantie en behoorlijk bestuur onwettig is.

Beroep, op 3 mei 2004 ingesteld door Hippocrate Vounakis tegen Commissie van Europese Gemeenschappen

(Zaak T-165/04)

(2004/C 179/26)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 3 mei 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Hippocrate Vounakis, wonende te Wezembeek-Oppem (België), vertegenwoordigd door Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis en Etienne Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het besluit houdende vaststelling van het beoordelingsrapport over de periode van 1 juli 2001 tot en met 31 december 2002 nietig te verklaren;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker verzet zich zowel op formele als op inhoudelijke gronden tegen zijn beoordelingsrapport over de periode van 1 juli 2001 tot en met 31 december 2002.

Tot staving van zijn vorderingen voert hij aan:

- schending van artikel 2 van de algemene uitvoeringsbepalingen en van artikel 43 van het Statuut. Verzoeker preciseert in dit verband, dat het betrokken rapport is opgesteld door iemand die daartoe niet bevoegd was;
- het bestaan in casu van een kennelijke beoordelingsfout, alsook innerlijke tegenstrijdigheid tussen de opmerkingen en de toegekende punten;
- schending van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt dienaangaande, dat de hem toegekende punten in het algemeen onder het gemiddelde liggen, terwijl zijn vorige rapporten goed waren, zonder dat hem een verklaring voor deze verlaagde score is gegeven.

Beroep, op 13 mei 2004 ingesteld door Carmelo Morello tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-166/04)

(2004/C 179/27)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Carmelo Morello, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door J. Sambon en P. P. Van Gehuchten, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

1. nietig te verklaren de stilzwijgende afwijzing van zijn verzoek van 28 maart 2003 en, voor zoveel nodig, de afwijzing van zijn klacht;
2. de Commissie te veroordelen hem ter vergoeding van zijn immateriële en van zijn materiële schade telkens een bedrag en 1 000 000 euro te betalen;
3. de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker, ambtenaar van de Commissie, had in het kader van een andere zaak de nietigverklaring gevorderd van de aanstelling van een andere ambtenaar in een post van hoofd van een eenheid waarnaar hij ook had gesolliciteerd. Het Gerecht heeft zijn beroep toegewezen door de betrokken aanstelling nietig te verklaren.

Op de datum van de uitspraak van het arrest in die zaak was de in de betrokken post aangestelde ambtenaar reeds bevorderd en overgeplaatst in een andere post en was in de aldus vacant geworden post van hoofd van een eenheid voorzien door de herplaatsing van een andere ambtenaar wiens verlof om redenen van persoonlijke aard was afgelopen.

Na de uitspraak van het arrest in die zaak heeft verzoeker bij de Commissie een verzoek tot uitvoering van het betrokken arrest en vervolgens een klacht tegen de stilzwijgende afwijzing van dat verzoek ingediend. De Commissie heeft deze klacht afgewezen op grond van de overweging dat het haar bij gebreke van een beschikbare post niet mogelijk was de maatregelen te nemen die nodig waren ter uitvoering van dat arrest.

Met het onderhavige beroep komt verzoeker op tegen de afwijzing van zijn verzoek. Ter ondersteuning van zijn vorderingen stelt hij schending van artikel 233 EG, schending van de artikelen 4, 7, 24, 25 en 45 van het Statuut, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en misbruik van bevoegdheid of van procedure. Hij voert eveneens aan dat hij immateriële en materiële schade heeft geleden door het verlies van een ernstige kans om tegen het einde van zijn loopbaan de rang A 3 te bereiken, en vordert vergoeding van deze schade.

Beroep, op 12 mei 2004 ingesteld door Calliope SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt

(Zaak T-169/04)

(2004/C 179/28)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 12 mei 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt ingesteld door Calliope SA, gevestigd te Mourenx (Frankrijk), vertegenwoordigd door S. Legrand, advocaat.

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: BASF AG.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beslissing van de eerste kamer van beroep van het BHIM van 4 maart 2004 houdende verwerping van beroep nr. R 289/2003-1 te vernietigen;
- te verklaren dat het BHIM gemeenschapsmerk nr. 1 422 641, „CARPOVIRUSINE”, dient in te schrijven voor de in de aanvraag genoemde waren;
- het BHIM te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het verzoekster gemeenschapsmerk:

Betrokken gemeenschapsmerk: woordmerk „CARPOVIRUSINE” – aanvraagnr. 1 422 641 voor waren van klasse 5 (onder meer insecticiden)

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: BASF AG

Oppositiemerk of -teken: nationaal en internationaal woordmerk „CARPO” voor waren van klasse 5

Beslissing van de oppositieafdeling: weigering van de inschrijving

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1).

Beroep, op 18 mei 2004 ingesteld door FederDOC – Confederazione nazionale dei Consorzi volontari per la tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche tipiche dei vini italiani e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-170/04)

(2004/C 179/29)

(Procestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 18 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door FederDOC – Confederazione nazionale dei Consorzi volontari per la tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche tipiche dei vini italiani e.a., vertegenwoordigd door L. Spagnuolo Vigorita, P. Tanoni en R. Gandin, advocaten.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren verordening (EG) nr. 316/2004 van de Commissie van 20 februari 2004 houdende wijziging van verordening (EG) nr. 753/2002 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1493/1999 van de Raad wat betreft de omschrijving, de aanduiding, de aanbiedingsvorm en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten;
- subsidiair, geheel of gedeeltelijk nietig te verklaren artikel 1, leden 3, 8, sub a, 9, sub a en sub b, 10 en 18 (en bijgevoegde bijlage II) van verordening nr. 316/2004;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen verordening (EG) nr. 316/2004 van de Commissie van 20 februari 2004 houdende wijziging van verordening (EG) nr. 753/2002 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1493/1999 van de Raad wat betreft de omschrijving, de aanduiding, de aanbiedingsvorm en de bescherming van bepaalde wijnbouwproducten. ⁽¹⁾

Verzoekers waarschuwen in wezen tegen het reële gevaar dat de uitvoering van de bestreden verordening kan leiden tot een soort liberalisering ten gunste van producenten uit derde landen met betrekking tot het gebruik van de volgende traditionele aanduidingen, waarmee specifieke, in de hele wereld bekende Italiaanse wijnen worden aangeduid: Amarone, Cannellino, Brunello, Est!Est!Est!, Falerno, Governo all'uso toscano, Gutturino, Lacryma Christi, Lambiccato, Morellino, Recioto, Sciacchetra, Sciac-trà, Sforzato (of Sfurzat), Torcolato, Vergine, Vino Nobile, Vin santo (of Vino Santo of Vinsanto). Dit houdt een aantasting in van de moeizaam bereikte positie van de producenten van de lidstaten op de wijnbouwmarkt (wijnproducenten die zijn gebonden door strenge kwantitatieve en kwalitatieve normen) en, kan bovendien leiden tot een onaanvaardbare schending van het vertrouwen van de consument: producenten uit derde landen zullen immers niet

gehouden zijn om de betrokken productieregelingen na te leven en zullen bijgevolg uiteindelijk binnen de Gemeenschap producten op de markt kunnen brengen die niet de oenologische en organoleptische eigenschappen bezitten die de betrokken wijnen wel moeten bezitten.

Alle verzoekers zijn op grond van de nationale regeling bevoegd om toezicht te houden op het gebruik van genoemde traditionele aanduidingen of, in ieder geval, om deze te gebruiken.

Tot staving van hun vorderingen betogen verzoekers in het bijzonder dat de Commissie de haar toegekende bevoegdheden heeft overschreden en de bestreden verordening heeft vastgesteld zonder toereikende motivering, zonder voorafgaand advies van het Comité van beheer voor wijn dat bij verordening nr. 1493/1999 is ingesteld en zonder verzoekers zelf te hebben gehoord.

Verzoekers stellen voorts dat enkele bepalingen van de bestreden verordening belangrijke in het EG-Verdrag terug te vinden beginselen schenden, zoals de beginselen op het gebied van de landbouw, de mededinging, consumentenbescherming, gelijkheid, evenredigheid, verworven rechten en rechtszekerheid. Verder is de bestreden verordening in strijd met specifieke voorschriften van verordening nr. 1493/1999 (te weten de artikelen 47, 48 en 49) en tevens met de artikelen 23, paragraaf 3, en 24, paragraaf 4, van de zogenoemde TRIPs-overeenkomst van Marrakesh van 15 april 1994 (overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom), waarbij de Europese Gemeenschap partij is.

Ten slotte voeren verzoekers aan dat de plicht om handelingen te motiveren in de bestreden verordening niet is nagekomen.

⁽¹⁾ PB L 55, van 24 februari 2004, blz. 16.

Beroep, op 17 mei 2004 ingesteld door Telefónica SA tegen Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak T-172/04)

(2004/C 179/30)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 17 mei 2004 beroep tegen het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) ingesteld door Telefónica SA, te Madrid, vertegenwoordigd door A. Sirimarco, advocaat.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de bestreden beslissing van de eerste kamer van beroep van het BHIM van 12 maart 2004 in zaak R 676/2002-1 te vernietigen;

- de inschrijving van het gemeenschapsmerk nr. 1.694.157 „EMERGIA” (beeldmerk) toe te staan ter onderscheiding van „telecommunicatie via zee kabelnetwerken voor elektronische transmissie van stem, data en beeldsignaal” van klasse 38 van de internationale nomenclatuur, en
- het Bureau voor harmonisatie binnen te interne markt, en in voorkomend geval, de interveniërende partij aan de zijde van het BHIM te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Aanvrager van het gemeenschapsmerk: verzoekster

Betrokken gemeenschapsmerk: beeldmerk „emergia” – aanvraagnr. 1.694.157 voor waren en diensten van de klassen 9, 38 en 42

Houder van het oppositiemerk of -teken in de oppositieprocedure: D. Branch

Oppositiemerk of -teken: woordmerk „EMERGEA” als gemeenschapsmerk voor waren en diensten van onder meer klasse 38 „telematica via nationale en internationale netwerken en communicatie via computerterminals”.

Beslissing van de oppositieafdeling: gedeeltelijke toewijzing van de oppositie, voorzover die was gericht tegen „telecommunicatie, communicatie via computerterminals” van klasse 38.

Beslissing van de kamer van beroep: verwerping van het beroep

Middelen: onjuiste toepassing van artikel 8, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 (verwarringsgevaar).

Beroep, op 14 mei 2004 ingesteld door Jürgen Carius tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-173/04)

(2004/C 179/31)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 14 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Jürgen Carius,

wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de directeur-generaal van DG ADMIN van 21 mei 2003 waarbij verzoekers loopbaanontwikkelingsrapport over de periode 1 juli 2001 tot en met 31 december 2002 zonder wijzigingen is bevestigd;
- voorzover nodig, nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 23 december 2003 waarbij verzoekers bezwaar is afgewezen;
- verweester te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker onwettigheid aan van het nieuwe beoordelingssysteem dat is gebaseerd op niet-objectieve criteria die het de beoordeelde niet mogelijk maken tijdig kennis te nemen van zijn beoordelingsrapport, teneinde eventueel opmerkingen te kunnen maken bij de beoordelaar.

Verzoeker voert tevens schending aan van de motiveringsplicht, voorzover geen behoorlijke verklaring is gegeven voor de beduidend slechtere beoordeling van zijn verdiensten, alsmede een kennelijk onjuiste beoordeling.

Beroep, op 6 mei 2004 ingesteld door Petrotub SA tegen Raad van Europese Unie.

(Zaak T-174/04)

(2004/C 179/32)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 6 mei 2004 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie door Petrotub SA, Roman, Roemenië, vertegenwoordigd door A.L. Merckx, advocaat, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren artikel 1 van verordening (EG) nr. 235/2004 van de Raad van 10 februari 2004 tot wijziging van verordening (EG) nr. 2320/97 tot instelling van definitieve antidumpingrechten op bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of van niet-gelegeerd staal uit, onder andere, Roemenië, voorzover dit betrekking heeft op de invoer in de Europese Gemeenschap van door Petrotub SA en Republica SA vervaardigde producten (¹).
- verweerder in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De bestreden verordening is door de Raad vastgesteld teneinde te voldoen aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 9 januari 2003 (C-76/00 P). Bij dit arrest is het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 december 1999 (gevoegde zaken T-33/98 en T-34/98, Petrotub en Republica/Raad⁽¹⁾) vernietigd en verordening (EG) nr. 2320/1997 van de Raad van 17 november 1997 tot instelling van definitieve antidumpingrechten op de invoer van bepaalde naadloze buizen en pijpen van ijzer of van niet-gelegerd staal, voorzover deze betrekking had op Petrotub SA en Republica SA, nietigverklaard.

Tot staving van haar vordering betoogt verzoekster, dat de Raad zijn discretionaire bevoegdheid krachtens artikel 233 EG heeft overschreden door het arrest aldus ten uitvoer te leggen dat daarmee inbreuk is gemaakt op de artikelen 6, leden 1 en 9, en 2, lid 11, van verordening (EG) nr. 384/96⁽²⁾. Meer in het bijzonder beroept verzoekster zich op schending van artikel 6, lid 9, doordat de bestreden verordening is vastgesteld op basis van het oorspronkelijke onderzoek, hoewel sinds de aanvang daarvan meer dan 15 maanden zijn verstreken. Voorts is sprake van schending van artikel 6, lid 1, omdat de vastgestelde antidumpingmaatregelen niet langer waren gebaseerd op informatie betreffende een periode van ten minste 6 maanden direct voorafgaand aan de inleiding van de procedure. Verzoekster voert verder nog aan, dat de bestreden verordening ontoereikend is gemotiveerd ten aanzien van de vraag waarom ter berekening van de dumpingmarge niet de eerste twee methoden bedoeld in artikel 2, lid 11, van verordening nr. 384/96 zijn gehanteerd, doch de derde methode. Op grond hiervan stelt verzoekster, dat de bestreden verordening tevens in strijd is met artikel 2, lid 11, van verordening nr. 384/1996 en met artikel 253 EG.

⁽¹⁾ PB L 40, blz. 12.

⁽²⁾ Jurispr. blz. II-3837.

⁽³⁾ PB L 56, blz. 1.

Beroep, op 7 mei 2004 ingesteld door Donal Gordon tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-175/04)

(2004/C 179/33)

(Proceestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Donal Gordon, wonende te Brussel (België), vertegenwoordigd door M. Byrne, solicitor.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit dat het tot aanstelling bevoegde gezag als antwoord op verzoekers klacht R/402/03 heeft genomen;

- ongeldig te verklaren het besluit van de Commissie van 26 april 2002 houdende algemene uitvoeringsbepalingen betreffende artikel 43 van het Statuut dan wel de relevante huidige maatregel, voorzover rapporten definitief worden vastgesteld voordat alle bezwaren van dezelfde graad in dezelfde eenheid zijn behandeld;
- ongeldig te verklaren de administratieve nota 99-2002 van 3 december 2002, dan wel de relevante huidige maatregel, voorzover daarin een gemiddeld streefcijfer is vastgesteld;
- verzoeker vergoeding toe te kennen ter compensatie van de materiële schade aan zijn carrièreperspectieven, aan zijn moreel en aan zijn gezondheid;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn vorderingen voert verzoeker in de eerste plaats schending aan van een wezenlijk procedurevereiste en van de rechten van verweer, aangezien de beoordelaar niet binnen vijf werkdagen een gesprek heeft gehad met de betrokken ambtenaar, zoals is bepaald in artikel 7, lid 5, van het besluit van de Commissie van 26 april 2002 houdende algemene uitvoeringsbepalingen betreffende artikel 43 van het Statuut.

Verder heeft de beoordelaar bij de vaststelling van verzoekers loopbaanontwikkelingsrapport een kennelijke beoordelingsfout gemaakt doordat hij over onjuiste en tegenstrijdige gegevens beschikte. Verzoeker voert voorts misbruik van bevoegdheid aan omdat de beoordelaar geen verdere stappen heeft gezet om een dergelijke kennelijk onjuiste beoordeling recht te trekken.

Ten slotte voert verzoeker schending aan van een wezenlijk procedurevereiste en van de rechten van verweer omdat het interne bezwaarsysteem dat door de Commissie bij besluit van 26 april 2002 is ingevoerd, in se ondoeltreffend was door het feit dat toen eenmaal een bezwaar was ingediend, de andere rapporten binnen dezelfde eenheid, waaraan dat van verzoeker was gekoppeld via een gemiddeld cijfer, onherroepelijk waren vastgesteld, alsmede door het beperkte aantal punten dat was gereserveerd voor het geval van bezwaren.

Beroep, op 13 mei 2004 ingesteld door Luigi Marcuccio tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-176/04)

(2004/C 179/34)

(Proceestaal: Italiaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 13 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door L. Marcuccio, vertegenwoordigd door A. Distanto, advocaat.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- het afwijzende besluit van het TABG nietig te verklaren;
- de Europese Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Dit beroep houdt verband met het op 1 april 2003 door verzoeker tot de Europese Commissie gerichte verzoek om: (a) mocht Dr. P. Simonnet naar aanleiding van het medisch onderzoek van verzoeker in diens woning op 20 juni 2002 een medisch verslag hebben opgesteld, een voor eensluidend gewaarmerkte kopie hiervan aan verzoeker toe te sturen, dan wel dit verslag aan de door verzoeker daartoe aangeduide arts toe te sturen en verzoeker hiervan schriftelijk op de hoogte te brengen, (b) mocht er geen medisch verslag bestaan, dit schriftelijk aan verzoeker mede te delen, (c) mochten er redenen zijn waarom geen gevolg kan worden gegeven aan het verzoek in de punten (a) of (b), deze redenen schriftelijk aan verzoeker mede te delen.

Het onderhavige beroep is gericht tegen het stilzwijgend besluit tot afwijzing van dit verzoek.

Tot staving van zijn vordering voert verzoeker het volgende aan:

schending van de wet, daar een ambtenaar gerechtigd is tot inzage van alle hem betreffende gegevens die door gemachtigden van verweerster in de uitoefening van hun functie zijn opgesteld en die bij haar berusten, en dus ook tot het medisch verslag;

schending van het recht van verzoeker op bescherming van zijn gezondheid en van zijn lichamelijke en geestelijke integriteit, en van de verplichting van de gemeenschapsinstellingen zorg te dragen voor het welzijn van wie zij in dienst hebben;

schending van de motiveringsplicht van artikel 25 van het Statuut;

schending van de zorgplicht, daar verweerster helemaal geen rekening heeft gehouden met verzoekers belang dat hij, of ten minste de door hem hiertoe aangewezen arts, kennis kon nemen van de inhoud van het medisch verslag, temeer omdat moeilijk valt in te zien welk dienstbelang verweerster met de afwijzing van het verzoek en de klacht zou hebben willen beschermen.

Beroep, op 17 mei 2004 ingesteld door Daniel Van der Spree tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-182/04)

(2004/C 179/35)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 17 mei 2004 beroep ingesteld tegen Commissie

van de Europese Gemeenschappen door Daniel Van der Spree, wonende te Overijse (België), vertegenwoordigd door S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis en E. Marchal, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit waarbij verzoekers loopbaanontwikkelingsrapport over de periode 1 juli 2001 tot en met 31 december 2002 definitief is vastgesteld;
- verweerster te verwijzen in de kosten;

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn beroep voert verzoeker in de eerste plaats schending aan van de artikelen 26 en 43 van het statuut alsmede van de specifieke maatregelen die gelden voor de beoordelingsperiode 2001-2002, waarin de overstap naar een nieuw systeem plaatsvond. Verzoeker stelt tevens schending van de motiveringsplicht, incoherentie tussen het commentaar en de toegekende cijfers alsmede een kennelijk onjuiste beoordeling. Ten slotte acht verzoeker zijn rechten van verweer geschonden, aangezien het besluit is gebaseerd op een intern auditrapport waarvan verzoeker nooit in kennis is gesteld en op zogenaamde beoordelingscriteria die volgens verzoeker niet aan hem zijn meegedeeld.

Beroep, op 7 juni 2004 ingesteld door Microsoft Corporation tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-201/04)

(2004/C 179/36)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 7 juni 2004 beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen door Microsoft Corporation, gevestigd te Washington (USA), vertegenwoordigd door I.S. Forrester, QC, and J.-F. Bellis, lawyer.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 24 maart 2004 nietig te verklaren, subsidiair, de opgelegde boete in te trekken althans aanzienlijk te verlagen;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster betwist de beschikking waarin de Commissie twee gevallen van misbruik van machtspositie door verzoekster heeft vastgesteld en verzoekster een boete van 497 196 304 euro heeft opgelegd. In de beschikking stelde de Commissie vast dat verzoekster weigerde „compatibiliteitsinformatie” te verstrekken en het gebruik ervan voor de ontwikkeling en verspreiding van producten voor besturingssystemen voor werkgroepservers toe te staan. In de tweede plaats stelde de Commissie vast dat verzoekster het „Windows Client PC Operating System” uitsluitend verkocht in combinatie met de Windows Media Player.

In eerste plaats betoogt verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek dat de Commissie ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekster artikel 82 EG heeft overtreden door te weigeren communicatieprotocollen aan concurrenten te verstrekken en het gebruik van gedeponeerde technologie in concurrerende besturingssystemen voor werkgroepservers toe te staan.

Verzoekster stelt dat er in de onderhavige zaak niet is voldaan aan de door het Hof en het Gerecht gestelde voorwaarden om een onderneming met een machtspositie te verplichten licenties op haar intellectuele-eigendomsrechten te verlenen. Volgens verzoekster is de technologie waarop het bevel tot licentieverlening betrekking heeft, niet onmisbaar om interoperabiliteit met de pc-besturingssystemen van Microsoft te bereiken, heeft de gestelde weigering om de technologie te leveren de introductie van nieuwe producten op een secundaire markt niet belemmerd, en leidde deze weigering ook niet tot uitsluiting van iedere mededinging op een secundaire markt.

Bovendien wordt volgens verzoekster in de bestreden beschikking ten onrechte ontkend dat verzoekster zich op haar intellectuele-eigendomsrechten kan beroepen als objectieve rechtvaardiging voor haar gestelde weigering om de technologie te leveren, en wordt in plaats daarvan een nieuwe en onrechtmatige afweging gemaakt die op het algemeen belang bij toegankelijkmaking is gebaseerd.

Verzoekster betoogt ook dat er in de EER nooit een licentie met het oog op de ontwikkeling van software is aangevraagd en dat het verzoek van Sun voor verzoekster geen bijzondere verantwoordelijkheid in de zin van artikel 82 EG met zich bracht.

Bovendien stelt verzoekster dat de Commissie geen rekening heeft gehouden met de verplichtingen die de Overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele-eigendomsrechten (TRIPs) van de WTO meebrengt voor de Europese Gemeenschap bij het toepassen van artikel 82 op de feiten van deze zaak.

In de tweede plaats betoogt verzoekster dat de Commissie ten onrechte heeft verklaard dat verzoekster artikel 82 EG overtrad

door haar pc-besturingssystemen uitsluitend te verkopen in combinatie met afspelersoftware, namelijk de Windows Media Player.

Volgens verzoekster is de bestreden beschikking gebaseerd op een speculatieve theorie van buitensluiting, die inhoudt dat de algemene verspreiding van afspelersoftware in Windows op een onzeker moment in de toekomst kan leiden tot de situatie dat aanbieders van inhoud en softwareontwikkelaars vrijwel uitsluitend Windows Media formats zullen gebruiken. Verzoekster stelt dat deze theorie in strijd is met de beschikking van de Commissie inzake de concentratie van AOL/Time Warner ⁽¹⁾, en met de bewijsstukken, waaruit blijkt dat de aanbieders van inhoud meerdere formats blijven gebruiken.

Verzoekster stelt ook dat de bestreden beschikking voorbijgaat aan de voordelen die voortvloeien uit verzoeksters bedrijfsmodel, dat tot integratie van nieuwe toepassingssoftware in Windows leidt, in antwoord op technologische ontwikkelingen en veranderingen in de vraag van de afnemers.

Ook voldoet de bestreden beschikking volgens verzoekster niet aan de voorwaarden om schending van artikel 82 EG, en met name van punt d ervan, vast te kunnen stellen. Verzoekster betoogt dat Windows en de afspelersoftware ervan niet twee afgescheiden producten zijn. Voorts wordt volgens haar in de bestreden beschikking niet aangetoond dat de producten waarop het verwijt van koppelverkoop betrekking heeft, niet van nature of volgens handelsgebruik met elkaar zijn verbonden. Bovendien stelt verzoekster dat in de bestreden beschikking geen rekening wordt gehouden met de op grond van TRIPs op de Europese Gemeenschappen rustende verplichtingen bij de toepassing van artikel 82 EG op de feiten van het geval, en dat de opgelegde maatregel onevenredig is.

In de derde plaats betoogt verzoekster dat de eis dat zij een vertrouwenspersoon benoemt en betaalt die toeziet op haar nakoming van de beschikking en die klachten in ontvangst neemt en onderzoekt, ultra vires en daarmee onrechtmatig is. Volgens verzoekster zouden hierbij onderzoeks- en uitvoeringsbevoegdheden aan de vertrouwenspersoon worden gedelegeerd, die gewoonlijk aan de Commissie toekomen en niet gedelegeerd mogen worden.

Tot slot stelt verzoekster dat er geen basis is om haar enige boete op te leggen, aangezien de vaststelling van misbruik een juridisch novum is. Ook is de hoogte van de boete volgens verzoekster buiten iedere proportie.

⁽¹⁾ 2001/718/EG: Beschikking van de Commissie van 11 oktober 2000 waarbij een concentratie verenigbaar wordt verklaard met de Gemeenschappelijke markt en de EER-overeenkomst.

III

(Bekendmakingen)

(2004/C 179/37)

Laatste publicatie van het Hof van Justitie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

PB C 168 van 26.6.2004

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 156 van 12.6.2004

PB C 146 van 29.5.2004

PB C 106 van 30.4.2004

PB C 94 van 17.4.2004

PB C 85 van 3.4.2004

PB C 71 van 20.3.2004

Deze teksten zijn beschikbaar in:
EUR-Lex:<http://europa.eu.int/eur-lex>
CELEX:<http://europa.eu.int/celex>
